HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a opta)

9 iulie 2020*

„Trimitere preliminară – Uniunea vamală – Codul vamal al Uniunii – Regulamentul delegat (UE) 2015/2446 – Articolul 172 alineatul (2) – Autorizație de recurgere la regimul de destinație finală – Efect retroactiv – Noțiunea de «circumstanțe excepționale» – Modificarea clasificării tarifare – Încetarea validității unei decizii referitoare la informații tarifare obligatorii”

În cauza C-391/19,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Varhoven administrativen sad (Curtea Administrativă Supremă, Bulgaria), prin decizia din 10 mai 2019, primită de Curte la 21 mai 2019, în procedura

„Unipack” AD

împotriva

Direktor na Teritorialna direktsia „Dunavska” kam Agentsia „Mitnitsi”,

Prokuror ot Varhovna administrativna prokuratura na Republika Bulgaria,

CURTEA (Camera a opta),

compusă din doamna L. S. Rossi, președintă de cameră, și domnii J. Malenovský și N. Wahl (raportor), judecători,

avocat general: domnul G. Pitruzzella,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru „Unipack” AD, de D. Dobrev și L. Angelov, advokati;

– pentru guvernul bulgar, de L. Zaharieva și E. Petranova, în calitate de agenți;

– pentru Comisia Europeană, de F. Clotuche-Duvieusart, N. Nikolova, M. Salyková, N. Kuplewatzky și A. Caeiros, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

* Limba de procedură: bulgara.

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 172 alineatul (2) din Regulamentul delegat (UE) 2015/2446 al Comisiei din 28 iulie 2015 de completare a Regulamentului (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește normele detaliate ale anumitor dispoziții ale Codului vamal al Uniunii (JO 2015, L 343, p. 1).

2 Această cerere a fost prezentată în cadrul unui litigiu între „Unipack" AD, pe de o parte, și Direktor na Teritorialna direktsia „Dunavska" kam Agentsia „Mitnitsi" (directorul Direcției teritoriale „Dunavska" a Agenției „vămi", Bulgaria), precum și Prokuror ot Varhovna administrativna prokuratura na Republika Bulgaria (Parchetul de pe lângă Curtea Administrativă Supremă, Bulgaria), pe de altă parte, cu privire la importuri de mărfuri efectuate de Unipack anterior depunerii cererii de autorizare a recurgerii la regimul de destinație finală.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Regulamentul (UE) nr. 952/2013

3 Articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii (JO 2013, L 269, p. 1, denumit în continuare „Codul vamal al Uniunii), referitor la furnizarea de informații autorităților vamale, prevede:

„(1) Orice persoană implicată direct sau indirect în îndeplinirea formalităților vamale sau în controalele vamale furnizează autorităților vamale, la cererea acestora și în termenul fixat, toate documentele și informațiile solicitate, într-o formă adecvată, și întreaga asistență necesară pentru îndeplinirea formalităților sau efectuarea controalelor.

(2) La depunerea unei declarații vamale, a unei declarații de depozitare temporară, a unei declarații sumare de intrare sau de ieșire, a unei declarații de reexport sau a unei notificări de reexport de către o persoană la autoritățile vamale sau la depunerea unei cereri pentru obținerea unei autorizări sau pentru obținerea oricărei alte decizii, persoana în cauză răspunde în ansamblu de:

(a) corectitudinea și caracterul complet al informațiilor furnizate în această declarație, notificare sau cerere;

(b) autenticitatea, corectitudinea și valabilitatea oricărui document justificativ al declarației, al notificării sau al cererii;

(c) dacă este cazul, respectarea tuturor obligațiilor referitoare la plasarea mărfurilor respective sub regimul vamal în cauză sau la executarea operațiunilor autorizate.

Primul paragraf se aplică, de asemenea, furnizării sub orice altă formă a oricărei informații solicitate de către autoritățile vamale sau comunicate acestora din urmă.

[…]"

4 Articolul 33 din Codul vamal al Uniunii, intitulat „Decizii cu privire la informațiile obligatorii”, prevede:

„(1) Autoritățile vamale iau, în baza unei cereri, decizii referitoare la informațiile tarifare obligatorii (decizii ITO) sau decizii referitoare la informațiile obligatorii în materie de origine (decizii IOO).

[…]

(2) Deciziile ITO și IOO sunt obligatorii, numai în ceea ce privește clasificarea tarifară sau determinarea originii mărfurilor:

(a) pentru autoritățile vamale față de titularul deciziei, doar în privința mărfurilor pentru care formalitățile vamale sunt îndeplinite după data de la care decizia produce efecte;

(b) pentru titularul deciziei față de autoritățile vamale, doar de la data la care notificarea privind decizia este primită sau este considerată a fi primită.

(3) Deciziile ITO și IOO sunt valabile pe o perioadă de trei ani de la data la care decizia produce efecte.

[…]”

5 Articolul 34 din Codul vamal al Uniunii, care privește gestionarea deciziilor referitoare la informațiile obligatorii, prevede:

„(1) Valabilitatea unei decizii ITO încetează înainte de sfârșitul perioadei menționate la articolul 33 alineatul (3) atunci când nu mai este conformă cu dispozițiile de drept ca urmare a oricăreia dintre următoarele situații:

(a) adoptarea unei modificări la nomenclaturile menționate la articolul 56 alineatul (2) literele (a) și (b);

(b) adoptarea măsurilor menționate la articolul 57 alineatul (4);

cu efect de la data aplicării modificării sau măsurilor respective.

[…]”

6 Articolul 129 din Codul vamal al Uniunii, care privește modificarea și invalidarea declarației sumare de intrare, are următorul cuprins:

(1) În baza unei cereri depuse de declarant, acestuia i se poate permite să modifice una sau mai multe date din declarația sumară de intrare ulterior depunerii acesteia.

[…]”

7 Articolul 173 alineatul (1) din Codul vamal al Uniunii, intitulat „Modificarea unei declarații vamale”, are următorul cuprins:

„Declarantului i se permite, în baza unei cereri, să modifice una sau mai multe date din declarația vamală după acceptarea acesteia de către autoritățile vamale. Modificarea nu poate să facă declarația vamală aplicabilă altor mărfuri decât celor care au făcut inițial obiectul acesteia.”

8 Articolul 211 din Codul vamal al Uniunii, referitor la regimul de autorizare, prevede:

„(1) O autorizație din partea autorităților vamale se solicită pentru următoarele:

(a) utilizarea regimului de perfecționare activă sau pasivă, a regimului de admitere temporară sau a regimului de destinație finală;

[…]

(2) Autoritățile vamale acordă o autorizație cu efect retroactiv în situația în care sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) există o necesitate economică dovedită;

(b) solicitarea nu are legătură cu o tentativă de fraudă;

(c) solicitantul a dovedit pe baza evidențelor contabile sau a evidențelor vamale că:
(i) toate cerințele regimului sunt îndeplinite;
(ii) după caz, mărfurile pot fi identificate pentru perioada respectivă;
(iii) astfel de evidențe contabile sau de evidențe vamale permit ca regimul să fie controlat;

(d) toate formalitățile necesare pentru a reglementa situația mărfurilor pot fi efectuate, inclusiv, dacă este necesar, invalidarea declarației vamale în cauză;

[…]

Autoritățile vamale pot acorda o autorizație cu efect retroactiv și în situația în care mărfurile care fuseseră plasate sub un regim vamal nu mai sunt disponibile în momentul acceptării cererii pentru o astfel de autorizație.

[…]”

9 Potrivit articolului 254 alineatul (1) din Codul vamal al Uniunii, intitulat „Regimul de destinație finală”:

„Regimul de destinație finală permite punerea în liberă circulație a mărfurilor cu scutire sau reducere de taxe datorită utilizării lor specifice.”

Regulamentul delegat 2015/2446

10 Articolul 172 din Regulamentul delegat 2015/2446, intitulat „Efectul retroactiv”, prevede:

„(1) În cazul în care autoritățile vamale acordă o autorizație cu efect retroactiv în conformitate cu articolul 211 alineatul (2) din cod, autorizația produce efecte cel mai devreme de la data acceptării cererii.

(2) În circumstanțe excepționale, autoritățile vamale pot permite ca o autorizație menționată la alineatul (1) să intre în vigoare cel mai devreme la un an, sau trei luni în cazul mărfurilor incluse în anexa 71-02, înainte de data acceptării cererii.

[…]”

Regulamentul (CE) nr. 925/2009

11 Regulamentul (CE) nr. 925/2009 al Consiliului din 24 septembrie 2009 de impunere a unei taxe antidumping definitive și de percepere cu titlu definitiv a taxei provizorii impuse la importurile de anumite folii de aluminiu originare din Armenia, Brazilia și Republica Populară Chineză (JO 2009, L 262, p. 1) prevede, la articolul 1, următoarele:

„(1) Se instituie o taxă antidumping definitivă la importurile de folii de aluminiu cu o grosime de minimum 0,008 mm și de maximum 0,018 mm, fără suport, simplu laminate, în rulouri cu lățimea de maximum 650 mm și cu o greutate de peste 10 kilograme și care se încadrează în mod curent la codul NC ex 7607 11 19 (codul TARIC 7607111910), originare din Armenia, Brazilia și Republica Populară Chineză («RPC»).

(2) Nivelul taxei antidumping definitive aplicabil prețului net franco la frontiera comunitară, înainte de vămuire, pentru produsele descrise la alineatul (1) și fabricate de către societățile enumerate în continuare, se stabilește după cum urmează:

Țara	Societatea	Taxa antidumping	Cod adițional TARIC
[…]	[…]	[…]	[…]
RPC	[…]	[…]	[…]
	Toate celelalte societăți	30,0 %	A 999
[…]	[…]	[…]	[…]

[…]”

Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2017/271

12 Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2017/271 al Comisiei din 16 februarie 2017 de extindere a taxei antidumping definitive instituite prin Regulamentul (CE) nr. 925/2009 asupra importurilor de anumite folii de aluminiu originare din Republica Populară Chineză la importurile de anumite folii de aluminiu ușor modificate (JO 2017, L 40, p. 51) prevede, la articolul 1, următoarele:

„(1) Taxa antidumping definitivă aplicabilă «tuturor celorlalte societăți», instituită de articolul 1 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 925/2009 asupra importurilor de anumite folii de aluminiu originare din Republica Populară Chineză este extinsă la importurile în Uniune de:

– folie de aluminiu cu o grosime de minimum 0,007 mm și mai mică de 0,008 mm, indiferent de lățimea rolelor, indiferent dacă a fost sau nu recoaptă, în prezent încadrată la codul NC ex 7607 11 19 (codul TARIC 7607111930); sau

[…]

(4) Produsul descris la alineatul (1) este scutit de taxa antidumping definitivă dacă este importat pentru alte utilizări decât utilizarea ca folie de aluminiu de uz casnic. Scutirile fac obiectul condițiilor stabilite în dispozițiile vamale relevante ale Uniunii cu privire la regimul de destinație finală, în special articolul 254 din Codul vamal al Uniunii.

[…]”

Litigiul principal și întrebarea preliminară

13 Întreprinderea Unipack activează în domeniul fabricării ambalajelor compozite pentru produse lichide și în vrac. La 28 septembrie 2015, autoritățile bulgare i-au emis o decizie in materie de informații tarifare obligatorii, în sensul articolului 33 din Codul vamal al Uniunii, valabilă șase ani, referitoare la clasificarea tarifară a mărfii „folii de aluminiu”, care intra la acea dată sub incidența codului TARIC 7607 11 19 90.

14 Acest cod tarifar a fost eliminat la 1 iunie 2016, fapt ce a determinat caducitatea deciziei referitoare la informații tarifare obligatorii eliberată anterior. Nouă importuri au fost efectuate ulterior de Unipack timp de aproape zece luni fără ca întreprinderea să țină seama de eliminarea precedentului cod TARIC 7607 11 19 90 și fără ca autoritățile vamale bulgare să se opună unor importuri efectuate sub un cod TARIC greșit.

15 La 13 și la 27 iunie 2017, Unipack a efectuat două importuri de folii de aluminiu originare din China, declarate sub codul TARIC 7607 11 19 93. Printr-o decizie a directorului vămii din Svishtov (Bulgaria) din 4 septembrie 2017, codul TARIC astfel declarat a fost rectificat, fiind reținut codul TARIC 7607 11 19 30.

16 Această decizie a determinat autoritățile vamale bulgare să aplice taxe vamale suplimentare, marfa în discuție fiind de atunci supusă unei taxe vamale de 30 % în temeiul Regulamentului de punere în aplicare 2017/271.

17 La 13 septembrie 2017, directorul vămii din Svishtov a dispus să se dea curs cererii introduse la 18 august 2017 de Unipack prin care se solicita obținerea autorizației de a recurge la regimul de destinație finală, cu efect de la data de 31 august 2017.

18 Printr-o acțiune introdusă la Administrativen sad Veliko Târnovo (Tribunalul Administrativ din Veliko Târnovo, Bulgaria), Unipack a contestat data de intrare în vigoare a deciziei de acordare a regimului de destinație finală și a solicitat ca acest regim să se aplice retroactiv, începând de la 13 iunie 2017, pentru mărfurile „folii de aluminiu”, invocând existența unor „circumstanțe excepționale”, în sensul articolului 172 din Regulamentul delegat 2015/2446.

19 Printr-o decizie din 31 mai 2018, Administrativen sad Veliko Târnovo (Tribunalul Administrativ Veliko Târnovo) a modificat decizia atacată, conferindu-i un efect retroactiv de la data prezentării cererii întreprinderii Unipack, și anume 18 august 2017, și a respins această cerere în rest. Unipack a formulat recurs împotriva acestei decizii în fața Varhoven administrativen sad (Curtea Administrativă Supremă, Bulgaria).

20 Considerând că soluționarea litigiului cu care este sesizată necesită o interpretare a noțiunii „circumstanțe excepționale” care figurează la articolul 172 alineatul (2) din Regulamentul delegat 2015/2446, Varhoven administrativen sad (Curtea Administrativă Supremă) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Reprezintă circumstanțe excepționale în sensul articolului 172 alineatul (2) din [Regulamentul delegat 2015/2446], care să constituie temeiul pentru acordarea, conform articolului 211 alineatul (2) [din Codul vamal al Uniunii], a unei autorizații cu efect retroactiv privind utilizarea, în temeiul articolului 254 din [Codul vamal al Uniunii], a regimului vamal de destinație finală cu privire la un import de mărfuri efectuat înaintea depunerii cererii de autorizare a recurgerii la acest regim și după sfârșitul valabilității unei decizii [referitoare la informații tarifare obligatorii] în favoarea titularului regimului pentru aceste mărfuri, ca urmare a modificării Nomenclaturii combinate, faptul că în perioada (de aproximativ zece luni) dintre sfârșitul valabilității deciziei [referitoare la informații tarifare obligatorii]

și importul pentru care se solicită utilizarea regimului de destinație finală, au fost efectuate câteva (nouă) importuri de mărfuri fără ca autoritățile vamale să fi corectat codul declarat potrivit Nomenclaturii combinate, iar mărfurile au fost utilizate într-un scop scutit de taxa antidumping?"

Cu privire la întrebarea preliminară

21 Prin intermediul întrebării adresate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 172 alineatul (2) din Regulamentul delegat 2015/2446 trebuie interpretat în sensul că pot fi calificate drept „circumstanțe excepționale" în sensul acestei dispoziții, în vederea acordării, în temeiul articolului 254 din Codul vamal al Uniunii, a unei autorizații retroactive de recurgere la regimul de destinație finală, astfel cum este prevăzut de această din urmă dispoziție, elemente precum încetarea anticipată a validității unei decizii referitoare la informații tarifare obligatorii ca urmare a unei modificări a Nomenclaturii combinate, lipsa de reacție a autorităților vamale în prezența unor importuri care purtau un cod greșit sau faptul că mărfurile au fost utilizate într-un scop scutit de taxa antidumping.

22 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că Codul vamal al Uniunii are la bază un sistem declarativ (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 septembrie 2011, DP grup, C-138/10, EU:C:2011:587, punctele 33 și 34) pentru a limita pe cât posibil formalitățile și controalele vamale, prevenind în același timp fraudele sau neregularitățile susceptibile să prejudicieze bugetul Uniunii. Importanța pe care o au aceste declarații prealabile pentru buna funcționare a uniunii vamale este motivul pentru care Codul vamal al Uniunii obligă declaranții, la articolul 15, să furnizeze informații corecte și complete.

23 În ceea ce privește mai precis regimul de destinație finală prevăzut la articolul 254 din Codul vamal al Uniunii, acesta permite punerea în liberă circulație a unor mărfuri cu scutirea totală sau parțială de taxe ca urmare a utilizării lor specifice. El are la bază un regim de autorizare prealabilă, care urmează introducerii unei cereri de către operatorii interesați, conform articolelor 211 și 254 din Codul vamal al Uniunii. Potrivit articolului 172 din Regulamentul delegat 2015/2446, atunci când este acordată, această autorizație produce efecte cel mai devreme de la data acceptării cererii. Alineatul (2) al acestui articol prevede, numai cu titlu derogatoriu și în prezența unor „circumstanțe excepționale", că o autorizație poate produce efecte anterior datei acceptării cererii.

24 În sfârșit, articolul 1 alineatul (4) din Regulamentul de punere în aplicare 2017/271 prevede că acest regim de autorizare prealabilă a destinației finale își găsește aplicarea în cazul cererilor de scutire de taxa antidumping referitoare la importurile anumitor categorii de folii de aluminiu destinate unei alte utilizări decât uzul casnic. Acest regulament prevede astfel nu numai că legislația vamală rămâne aplicabilă, ci și condiționează scutirea de taxa antidumping de respectarea condițiilor de recurgere la regimul de destinație finală prevăzut la articolul 254 din Codul vamal al Uniunii.

25 În această privință trebuie arătat că niciuna dintre părțile din litigiul principal nu contestă lipsa unei declarații prealabile și nici faptul că s-a procedat la importuri sub coduri tarifare greșite fără să se fi utilizat posibilitatea de modificare prevăzută la articolele 129 și 173 din Codul vamal al Uniunii.

26 Prin urmare, trebuie să se examineze cele trei împrejurări evocate în decizia de trimitere pentru a determina dacă sunt susceptibile să constituie „circumstanțe excepționale" în sensul articolului 172 alineatul (2) din Regulamentul delegat 2015/2446.

27 În primul rând, în ceea ce privește modificarea clasificării tarifare a mărfurilor importate și încetarea anticipată a validității deciziilor referitoare la informații tarifare obligatorii care decurge din aceasta, trebuie să se constate că un importator nu le poate invoca pentru a se sustrage de la obligația de a furniza informații corecte și complete prevăzută la articolul 15 din Codul vamal al Uniunii. Astfel, conform articolului 34 alineatul (1) litera (a) din acest cod, validitatea unei decizii referitoare la informații tarifare încetează de îndată ce aceasta nu mai este conformă cu dispozițiile de drept, printre

altele ca urmare a unei modificări a nomenclaturii precum cea care a intervenit în litigiul principal. Un operator economic nu poate, prin urmare, să invoce necunoașterea acestei modificări pentru a prezenta declarații inexacte sau pentru a se sustrage de la obligația de declarare prealabilă.

28 În al doilea rând, în ceea ce privește posibilitatea de a invoca atitudinea autorităților vamale care a constat în acceptarea unor declarații care făceau referire la coduri greșite pentru a justifica nemodificarea codului tarifar declarat, Curtea a avut deja ocazia să respingă un asemenea argument, subliniind că un operator diligent, care a luat cunoștință de un regulament de clasificare publicat în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, nu se poate limita la a continua importul mărfii sale sub un cod greșit pentru simplul motiv că această clasificare a fost acceptată de administrația vamală (Hotărârea din 20 noiembrie 2008, Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods Trading/Comisia, C-38/07 P, EU:C:2008:641, punctul 64).

29 În al treilea rând, în ceea ce privește împrejurarea că marfa a fost utilizată într-un scop scutit de taxa antidumping, trebuie arătat că, potrivit articolului 1 alineatul (4) din Regulamentul de punere în aplicare 2017/271, un produs precum cel în discuție în litigiul principal „este scutit de taxa antidumping definitivă dacă este importat pentru alte utilizări decât utilizarea ca folie de aluminiu de uz casnic”, dacă sunt respectate dispozițiile vamale referitoare la regimul de destinație finală, în special articolul 254 din Codul vamal al Uniunii. În consecință, deși utilizarea mărfurilor este un motiv de scutire de taxa antidumping, ea nu poate permite justificarea încălcării de către importator a regimului de cerere de scutire de taxa antidumping instituit de acest regulament.

30 Rezultă că niciuna dintre împrejurările menționate de instanța de trimitere nu este susceptibilă să constituie o „împrejurare excepțională” în sensul articolului 172 alineatul (2) din Regulamentul delegat 2015/2446, fără a fi necesară definirea mai detaliată a acestei noțiuni. Astfel, încălcarea obligațiilor stabilite de Codul vamal al Uniunii și actele care decurg din aceasta nu pot justifica un tratament mai favorabil al operatorului economic aflat la originea acestei încălcări.

31 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, este necesar să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 172 alineatul (2) din Regulamentul delegat 2015/2446 trebuie interpretat în sensul că nu pot fi calificate drept „circumstanțe excepționale” în sensul acestei dispoziții, în vederea acordării, în temeiul articolului 254 din Codul vamal al Uniunii, a unei autorizații retroactive de recurgere la regimul de destinație finală, astfel cum este prevăzut de această din urmă dispoziție, elemente precum încetarea anticipată a validității unei decizii referitoare la informații tarifare obligatorii ca urmare a unei modificări a Nomenclaturii combinate, lipsa de reacție a autorităților vamale în prezența unor importuri care purtau un cod greșit sau faptul că mărfurile au fost utilizate într-un scop scutit de taxa antidumping.

Cu privire la cheltuielile de judecată

32 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a opta) declară:

Articolul 172 alineatul (2) din Regulamentul delegat (UE) 2015/2446 al Comisiei din 28 iulie 2015 de completare a Regulamentului (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește normele detaliate ale anumitor dispoziții ale Codului vamal al Uniunii trebuie interpretat în sensul că nu pot fi calificate drept „circumstanțe excepționale” în sensul acestei dispoziții, în vederea acordării, în temeiul articolului 254 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii, a unei autorizații retroactive de recurgere la regimul de destinație finală, astfel cum este prevăzut de această din urmă dispoziție, elemente precum încetarea anticipată a validității unei decizii referitoare la informații tarifare obligatorii ca urmare a unei modificări a Nomenclaturii combinate, lipsa de reacție a autorităților vamale în prezența unor importuri care purtau un cod greșit sau faptul că mărfurile au fost utilizate într-un scop scutit de taxa antidumping.

Semnături